

била пещерата, за споменъ, а тя му казва, че ще си продаде всичкитѣ ялмази, за да раздаде милостиня на сиромаситѣ и ще направи сто чешми отъ мраморъ.

— Че много чешми, по-добрѣ да направи и мостове за хаиръ, прѣсвѣче го баятъ.

— Чешми, че въ Нѣмско водата е малко, та пиятъ повече бира хората, отговори Григорьтъ.

Баятъ клюма удобрително на това рѣшение.

— А дѣ е Голосъ? попита баятъ, като дирѣше господинъ Фратя между актьоритѣ.

— Нему не се пада тамъ да излѣзе.

— Добрѣ кажешъ... Тоя керата трѣбаше да го убѣсжте. Ако втори пхтъ игражтъ това, то кажи на консула да го неоставя живъ. Така по-добрѣ иде.

И наистина, господинъ Фратя го нѣмаше между другаритѣ му. Той бѣ исклинчилъ благоразумно още когато се запѣ опасната пѣсенъ, като не пожела да дочека лавритѣ на публиката.

Пѣсенъта се прѣкрати отъ трупата и завѣсата паднх срѣдъ викове „браво!“ Австрийскитъ химнъ пакъ грѣмнх и испращане гудиката изъ залата, която скоро опустѣ.

Актьоритѣ разоблачахъ задъ завѣсата и приказвахъ весело съ приятелитѣ които бѣхъ дошли да ги поздравжтъ.

— А бе Каблешковъ, дяволъ те зель, каква бѣше тая лудость отъ тебе? Изъ единъ пхтъ дождашъ и се озовавашъ задъ гърба ми и захващашъ да реवेशъ, като бурия. Циганско сърдце... каза Огняновъ, като изуваше князь Светославовитѣ чизми.

— Не можахъ да се стърпж, бе брате, омръзнахъ ми толкова сълзи и кокоши жалби надъ твоята „многострадална“. Трѣбаше съ нѣщо да отрѣзвимъ тоя народъ. И тогава ми скимнх да дойдх на сцѣната... Ти видѣ какъвъ блѣскавъ ефектъ.